

מ"ת 6070/07/15 - חנן עמר נגד מדינת ישראל, מדור תביעות תעבורה את"ן ת"א

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 6070-07-15 מדינת ישראל נ' עמר

בפני כבוד השופט אהרן האוזרמן
המבקש: חנן עמר
ע"י ב"כ עוה"ד דוד גולן ואח'
נגד
המשיבה: מדינת ישראל ע"י ב"כ אליעזר סייג [מתמחה]
מדור תביעות תעבורה את"ן ת"א

החלטה

בפני בקשה שכותרתה "**בקשה למתן היתר יציאה לעבודה**" אשר במהותה היא למעשה בקשה לקיום דיון מסוג "**עיון חוזר**" לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996, [להלן: "חוק המעצרים"] - בעניין החלטתי מיום 26/7/15 המורה על מעצר המבקש בפיקוח אזוק אלקטרוני, עד תום ההליכים.

כנגד המבקש הוגש ביום 26/7/15 כתב אישום (מתוקן) המייחס לו עבירות חמורות של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה בתוקף ובהיותו בלתי מורשה, נהיגה בקלות ראש, אי ציות לאות שוטר לעצור ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

ביום 26/7/15 כאמור, נעצר המבקש בהסכמת הצדדים ולבקשתם עד לתום ההליכים, כאשר בהמשך לאחר שנבחנה אפשרות השמתו של המבקש במעצר תוך פיקוח באזוק אלקטרוני, בהתאם להוראת סעיף 22(ב) ל"חוק המעצרים" ולאחר שנתקבלה חוות דעת הממונה על אזוק בשב"ס כי המבקש מתאים לריצוי מעצר בדרך זו, הוריתי כי המבקש ירצה את תקופת המעצר עד לתום ההליכים, במסגרת פיקוח באזוק אלקטרוני.

המבקש מוחזק מאז ועד היום במעצר בפיקוח אזוק אלקטרוני, בביתו ברח' אהוד בן גרא 71, בגן-יבנה בהתאם למתווה שקבע הממונה על האזוק האלקטרוני בשב"ס. כמפקחת נוספת על המבקש מונתה אמו, הגב' צילה עמר. לאורך תקופת מעצרו לא נרשמו כל הפרות של האזוק ע"י המבקש.

המבקש הודה מיד עם הבאתו בפני בכל עובדות כתב האישום ונשלח בהסכמת הצדדים ולבקשתם, בטרם טיעונים לעונש לקבלת תסקיר שירות המבחן, זאת בהתחשב בגילו הצעיר, 21 שנה, ולמרות שאין חובת תסקיר בחוק.

מועד שמיעת טיעונים לעונש ומתן גזר הדין קבוע ליום 29/12/15, זאת לאחר שהתקבלה בקשת דחייה של שירות המבחן, אשר הודיע כי אין באפשרותו להכין תסקיר בעניינו של המבקש (בתיק העיקרי), לפני חודש ינואר 2016.

המבקש עותר בבקשה שהוגשה לאפשר לו לצאת לעבודה, מהסיבות המפורטות בבקשה, אולם נוכח העובדה כי המבקש למעשה "עצור", נכון יהיה להתייחס לבקשה כאל בקשה לעיון חוזר המכוונת כלפי עתירה לשחרר את המבקש ממעצר (בפיקוח אזוק) לחלופת מעצר, הכוללת מעצר בית באותה כתובת.

לעניין זה, ברור כי הבקשה כוללת אף עתירה לסיום האזוק האלקטרוני, שכן על פי התיקון האחרון ל"חוק המעצרים" פיקוח באזוק אלקטרוני יותקן כתחליף למעצר בפועל בלבד, ואין הוא בגדר אמצעי נוסף "לחיזוק" תנאי מעצר הבית (כחלופת מעצר).

הסנגור המכובד הוסיף בפני טיעונים בעל פה על הבקשה, סיפר כיצד מעצרו הממושך של המבקש מכביד עליו מאוד לטענתו, בין השאר משום העובדה כי המבקש בן 21, פתח לפני כשנה עסק עצמאי "קיוסק" וכי המבקש העובד היחיד בעסק.

שמעתי את דברי המבקש אשר סיפר כי תקופת מעצרו עד כה, ואף עצם ניהול ההליכים כנגדו בביהמ"ש גרמו לו לחשוב על מעשיו, לדבריו עשה עם עצמו "חשבון נפש" והוא מבין כי טעה טעות מרה וכי שם את עצמו ואת משפחתו במצב קשה עד בלתי אפשרי. לדברי המבקש העסק החדש שפתח כאמור מצליח בקושי להתקיים בהעדרו. המבקש נעזר בחברתו אשר מפעילה את העסק, אולם לטענת המבקש היא אינה יכולה להמשיך בכך וכן בהעדרו העסק נמצא לפני קריסה.

ב"כ המבקש מדגיש את העובדה כי הדיון בתיק העיקרי קבוע לטיעונים לעונש בעוד זמן רב (29/12/15), שכן הדיון נדחה כאמור שלא באשמת המבקש אלא לבקשת שירות המבחן.

ב"כ המשיבה מתנגד בתוקף לכל שינוי בתנאי המעצר, עומד על המשך מעצרו של המבקש באיזוק ומפנה בעיקר לחומרת העובדות בהם הודה המבקש בכתב האישום וכן העובדה כי כנגד המבקש תלוי ועומד עונש של מאסר מותנה בין 6 חודשים.

ב"כ המשיבה מפנה לבקשת המעצר המקורית, לחומרת האירוע העולה ממנה ומכתב האישום וכן טוען כי מסוכנותו של המבקש נלמדת אף מתמונת הרשעותיו בפלילים, המכבידה עם המבקש. הוצג גיליון הרשעות בפלילים ממנו עולה כי למבקש "קופת שרצים" מלאה, בעברו הרשעות בעבירות של הפרת הוראה חוקית, העלבת עובד ציבור, התנהגות פרועה במקום ציבורי, הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם ועוד. המבקש אף ריצה בעבר כמה עונשי מאסר בפועל בגין עבירות אלו.

בהתחשב בגילו הצעיר של המבקש, בעברו הפלילי המכביד ובחומרת העבירות בהן הודה בתיק זה, טוען ב"כ המשיבה כי מסוכנותו של המבקש ניכרת ואין אפשרות לרסנה, אלא במעצר ותחת פיקוח באזוק, כפי שהוסכם מלכתחילה בין הצדדים. התובע סבור כי נוכח המסוכנות כמתואר, לא ניתן לתת אמון במבקש, ועותר כי אותיר את תנאי מעצרו כמות שהם.

דין:

השאלה העומדת בבסיס הדיון שבפני לטעמי, היא למעשה שאלה כפולה: הראשונה מתייחסת לעצם הפגיעה בחירותו ובמקרה זה בפרנסתו של המבקש. השנייה היא שאלה של מידת האמון שניתן לתת במבקש, והאם ובאילו אמצעים ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו בנהיגה.

התשובה לשאלה הראשונה - עד כמה ניתן לפגוע בחירותו של המבקש, או עד איזה גבול גובר האינטרס הציבורי על זכויות היסוד של המבקש לחירות ולחופש התנועה - קיימת למעשה בחוק בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, ובסעיפים 22(א) - 22(ג) לחוק המעצרים שהוספו לאחרונה, המגבשים את ההסדר החוקי החל בנוגע למעצר בפיקוח תחת אזוק אלקטרוני.

הכללים במקרים אלו ידועים ומקובלים אף בפסיקה ענפה של בתי המשפט. על ביהמ"ש למצוא בכל מקרה ומקרה את האיזון הנכון בין המסוכנות הנובעת בנהיגת רכב לבין הפגיעה בחירותו של המבקש, ולשאוף לאיין את המסוכנות בכל דרך שאינה פוגעת בחירות המבקש.

אף ל"חלוף הזמן" - היינו הזמן בו נמצא המבקש במעצר (בפיקוח איזוק), יש השלכה לקביעת רמת הפגיעה המותרת בחירות ובפרנסה, וכן למלאכת האיזון בין האינטרסים כאמור.

בבש"פ 6286/06 פלוני נ' מ"י, [פורסם בנבו] (2012), נקבע ע"י כב' הש' מ. חשין:

" נראה כי הקביעה שעבר "זמן ניכר" מעת מתן ההחלטה, באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ"ניכר" בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון, בין היתר, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות."

אשר לשאלה השנייה, והיא הערכת האפשרות לתת אמון במבקש - הרי ששאלה זו מצריכה דיון בכל מקרה ומקרה לגופו. על בית המשפט לבדוק במקרה זה, האם ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמבקש בנהיגה, למשל ע"י פסילת רישיון הנהיגה, הוראה על מעצר בית מלא או חלקי, פיקוח צמוד והטלת ערבויות. הבסיס להחלטה הוא התרשמות בית

המשפט באם ניתן לתת אמון במבקש כי יכבד את החלטת ביהמ"ש ולא ינהג כלל ברכב, עד סיום ההליכים.

לעניין זה חשיבות רבה לעובדה כי אין למבקש כל הרשעה קודמת בעבירה של נהיגה בפסילה, או אי ציות לשוטר. אכן למבקש הרשעה קודמת בפלילים בעבירה של הפרת הוראה חוקית, אולם יש להתחשב לזכותו בגילו הצעיר של המבקש בעת ביצוע העבירה ובעובדה כי לא נרשמה מצדו כל הפרה של תנאי מעצרו האחרון עד כה, משך כ-3 חודשים.

בפסיקה רבה של בתי המשפט, נמצא כי בנסיבות דומות ואף חמורות מאלו של המבקש, אכן הסתפק ביהמ"ש כל אימת שמצא לתת אמון בחשוד, בפסילת רישיון הנהיגה ובערבויות הולמות.

כך למשל:-

בעמ"ת **44763-04-12** מ"י נ' גיל חתוקה, בהחלטת כב' הש' ציון קאפח, בשכרות בפעם השלישית, לאחר שנמצאו אצל העורר 575 מק"ג בנשיפה, הביע ביהמ"ש עמדתו כי גם במקרה חמור מעין זה, ראוי להגביל את מעצר הבית לחודשיים, שיהיו לצורך חשבון נפש של הנהג, בקבעו כי:-

" אין כל אינדיקציה שהמשיב ינהג בזמן פסילה. יש לזכור כי בנהיגה מצויה מסוכנותו "

ובן:- " עם זאת, הותרת המשיב בטל וחסר מעש לא תשרת איש. נראה לי כי בחלוף חודשיים ניתן להגיש בקשה לעיון חוזר שתכליתה יציאה לעבוד תחת פיקוח "

בעמ"ת **44540-11-10** יוני גרוס נ' מ"י, כב' הש' ד"ר עודד מודריק, במקרה בו העורר נהג בשכרות עת תלוי ועומד כנגדו תיק שכרות נוסף, קבע כי מאחר ומשפטו של העורר צפוי להמשך מספר חודשים אין הצדקה למעצר בית בלתי מוגבל בזמן וניתן להסתפק במעצר בית של 30 ימים, יחד עם פסילת רישיון הנהיגה עד תום ההליכים והטלת ערבויות נוספות.

הש' מודריק קובע כי: **"במצב דברים כזה נראה לי שמעצר בית לתקופה כל כך ארוכה הוא בגדר החלטה מכבידה מאד וספק נחוצה".**

בעמ"ת **40221-07-11** שניר מזרחי נ' מ"י, נהג העורר בשכרות, למרות תיק שכרות נוסף התלוי ועומד כנגדו, סרב לבדיקת דם, לאחר שגרם לתאונה עצמית עת לא ציית לאור אדום, עלה עם אופנוע על אי

תנועה חצה לרוחב מעבר החצייה ואף ניסה לאחר התאונה להימלט רגלית מהמקום, כל זאת כאשר תלוי ועומד כנגדו עונש של 6 חודשי מאסר וכן עברו התעבורתי מכביד.

ביהמ"ש המחוזי בת"א, כב' הש' דניה קרת-מאיר קבעה כי אכן מדובר ב"פצצה מתקתקת".

עם זאת, בערר על החלטת בימ"ש קמא שעצר את העורר במעצר בית מלא, סקר ביהמ"ש המחוזי פסיקה במקרים דומים, והגיע לכלל מסקנה כי ניתן וצריך לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר בדרך של פסילתו עד לתום ההליכים, ושחרר אותו ממעצר בית ומאזוק אלקטרוני.

ביהמ"ש מביא בהחלטתו מקרים קודמים שעלו בפסיקה, הנראים להיות חמורים ביותר של נהיגה חוזרת בשכרות, סמים וגרם ת"ד - ומצא כי בכולם קבעו שופטי ביהמ"ש המחוזי כי ניתן לאיין את המסוכנות ללא מעצר בית, והסתפקו בפסילת רישיון הנהיגה עד לתום ההליכים והטלת ערבויות.

בעמ"י **22737-01-10** בן ציון נ' מ"י, בהחלטת כב' הש' חיותה כחן, שוחרר ממעצר בית העורר החשוד בסירוב לבדיקת שכרות, שבעברו שכרות קודמת, וגרם לת"ד עת בנו בן השש עמו ברכב. ביהמ"ש קבע:-

" השאלה היא האם בשלב הביניים, עד שיסתיים בירור דינו יש להגביל את חירותו על מנת לאיין את המסוכנות ..., מאחר והמשיב מעולם לא נהג בזמן פסילה, יש בהגבלת נהיגתו כדי לאיין את המסוכנות ואין צורך בהחזקתו במעצר בית, דבר שעלול לפגוע בצורה חמורה בחירותו מעבר למידה הנדרשת."

בע"ח **34728-08-10** יוחנן יעקב נ' מ"י, בהחלטת כב' הש' יהודית שבח, במקרה של נהג משאית הנחשד בנהיגה תחת השפעת סמים, כשלחובתו עבר פלילי ושימוש חוזר בסמים, קבע ביהמ"ש:-

" השאלה האם ניתן לסמוך על העורר כי יקיים את החלטת ביהמ"ש וימנע כליל מנהיגה, בשים לב לעובדה כי הוא מתפרנס מעבודתו כנהג חלוקה."

ביהמ"ש לאחר שבחן את נסיבותיו האישיות של העורר הגיע לכלל מסקנה כי ניתן לתת אמון כאמור והעורר שוחרר ממעצר הבית בערבויות ובפסילת רישיונו עד תום ההליכים.

שיקולי פרנסה ויציאה לעבודה של המבקש:

לעניין שינוי תנאי מעצר ב"עיון חוזר" משיקולים של פרנסה ויציאת החשוד לעבודה, קבעה כב' הש' (כתוארה אז) עדנה ארבל בבש"פ **2857/06** אליהו ממנ' מ"י, [פורסם בנבו] (2006), כי:

" ההכרה בחשיבות יכולתו של אדם להתפרנס ולדאוג לצרכי מחייתו מלמדת אותנו, כי אף כשמדובר בנאשם המשוחרר לחלופת מעצר, יש לנסות, במקרים הראויים, לבחון את אפשרות השתלבותו במסגרת עבודה, אשר תבטיח לו פרנסה ותעסוקה. זאת, כמובן, בכפוף לכך שלא יהיה בכך משום פגיעה באינטרס ציבורי סותר. לפיכך, במידה

וביתן להשיג את תכלית חלופת המעצר גם כשהנאשם יוצא לעבוד, תוך הבטחה כי אין ביציאתו לעבוד משום סכנה לציבור או אפשרות לפגיעה בתקינות ההליך המשפטי נגדו, במקרה המתאים יהא ראוי לאפשר זאת."

בבש"פ 8369/09 משה בצר נ' מ"י, [פורסם בנבו] (2009), חזרה כב' הש' ארבל על הדברים והוסיפה:

" יציאה לעבודה עונה הן על האינטרס הפרטי של הנאשם - יכולתו להעסיק את עצמו בתקופה זו ואף לדאוג לפרנסתו ולפרנסת משפחתו; אך עונה היא גם על האינטרס הציבורי במקרים רבים, שכן תנאי מעצר בית לאורך תקופה ארוכה עלולים לגרום לתסכול ולבטלה ולהוביל להפרת תנאי השחרור ולביצוע עבירות נוספות."

בבש"פ 3611/10 עומאד רמל נ' מ"י, [פורסם בנבו] (2010), נאמר:

" יש לזכור כי מדובר בבחור צעיר אשר יש חשש כי העדר התעסוקה, וזאת ללא קשר לצורך כלכלי כלשהו, יביא אותו לכיוונים לא רצויים, וכבר נאמר כי "סוף הבטלה לעורר עוון" (אבות דרבי נתן, נוסחא ב, פרק ל"ב)."

סיכום והחלטה:

סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים מחייב את ביהמ"ש לבחון בכל מקרה לגופו האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופת מעצר, שפגיעתה בחירות המבקש הינה פחותה.

בנוסף ההלכה היא מפתחו של ביהמ"ש העליון כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה אלא במקרים חריגים בלבד וזאת באותם מקרים כאשר קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב.

פסיקת בתי המשפט כאמור מנחה בנוסף את בתי המשפט לתעבורה כי כעקרון יש להשתמש למניעת מסוכנות בנהיגה, בכלי של פסילת רישיון הנהיגה עד לתום ההליכים, ובהטלת ערבויות מתאימות. זהו העיקרון הבסיסי, שמטרתו הבטחת חירות הפרט.

בית המשפט יפעל בהתאם לכלל זה ובלבד שישתכנע כי ניתן לתת אמון בחשוד כי יכבד את החלטת בית המשפט ולא ינהג.

בכל מקרה בו קיים חשש של ממש כי החשוד לא יכבד את הפסילה שביהמ"ש מטיל עליו או שביהמ"ש ישתכנע כי לא

ניתן לתת אמון בחשוד, יעצר החשוד, תבחן החזקתו במעצר תחת פיקוח אזוק אלקטרוני או אף במעצר מלא.

במקרה דנן, מצאתי כי אוכל בשלב זה לתת אמון במבקש, כי לא יפר את החלטתי ולא ינהג כל עוד הינו פסול ועד לסיום ההליכים בתיק זה, וזאת אף אם ישוחרר ממעצר ומפיקוח אזוק אלקטרוני לחלופת מעצר, במעצר בית, בפיקוח וערבויות ואף אם ישוחרר בחלק משעות היום לצורך עבודה בלבד.

אני מוצא בנוסף, כי בחלוף 3 חודשים מהמעשה, עצם חלוף הזמן הינו בנסיבותיו הספציפיות של המבקש, במיוחד בהתחשב במעצרו עד כה, עילה מספקת ל"עיון חוזר" בקיומה של חלופת המעצר.

שיקול מכריע נוסף להחלטתי לקיים עיון חוזר בחלופת המעצר הוא התרשמותי ממצבו האישי הכלכלי והמשפחתי של המבקש. מפאת צנעת הפרט אינני מוצא להרחיב ולפרט בנקודה זו, אולם אציין כי לאחר שהופיעו בפני המבקש וכן לאחר ששמעתי את דברי אמו של המבקש בביהמ"ש, ולאור טעוני הסנגור, מצאתי כי אין כל טעם בכך שהמבקש, בחור צעיר, ישב בביתו מובטל מכל עבודה, עד לסיום ההליכים בתיק. ראוי הרבה יותר כי יצא לעבוד ויקיים עצמו בכבוד ואף יעזור בכלכלת בני משפחתו.

עיון חוזר בחלופת מעצר כרוך תמיד בנטילת סיכון להישנות ההתנהגות העבריינית המיוחסת למבקש. בנסיבות דנן, לדעתי מדובר בסיכון סביר שיש מקום לקחתו. אני סבור כי ניתן אף להפחית את הסיכון ע"י הוספת תנאים מגבילים וערבויות מכבידות נוספות.

לאור כל האמור, אני מורה כדלקמן:

בכפוף להסדרת הערבויות להלן, ורק לאחר הסדרתן המלאה במזכירות בית המשפט, אני מורה כי המבקש **ישוחרר ממעצרו בפיקוח אזוק אלקטרוני** וכן יוסר ממנו הפיקוח ע"י הממונה על האזוק האלקטרוני בשב"ס, תחת זאת יושם המבקש **בחלופת מעצר**, בתנאים הבאים:

1. **המבקש ישהה במעצר בית מלא בכל שעות היממה, בביתו ברח' אהוד בן גרא 71 גן-יבנה.**

אני מתיר יציאתו של המבקש לעבודה בקיוסק שבבעלותו "מיסטר טבק ומשקאות" בשדרות לכיש 32/3 בקרית גת בכל יום, בימים א-ו בין השעות 10:00 ל- 18:00 בלבד.

2. **בימים ובשעות בהם התרתי יציאה לעבודה, יהיה המבקש כל העת בפיקוח ובליווי צמוד של מפקח אחד (לפחות) מבין המפקחים שאושרו מראש ע"י בית משפט.**

בשלב זה מאושרת כמפקחת אמו של המבקש גב' צילה עמר ת.ז. 023534233 אשר ערבה אישית לקיום תנאי שחרורו של המבקש.

המבקש יהיה רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לצרף מפקחים נוספים, זאת לאחר שיבדקו ע"י המשיבה.

3. **המבקש יפקיד במזכירות בית המשפט פיקדון בסך ₪ 15,000 במזומן**, כערבות לקיום תנאי מעצר הבית והתנאים המגבילים כולל היתר היציאה לעבודה, וזאת כתנאי מוקדם לשחרורו ממעצר לחלופת מעצר במעצר הבית, כאמור.

4. **המבקש יחתום על ערבות עצמית בסך ₪ 30,000** להבטחת קיום תנאי מעצר הבית, והתנאים המגבילים, כולל היתר היציאה לעבודה בשעות ובמקום המפורט לעיל, וזאת כתנאי מוקדם לשחרורו לחלופת מעצר.

5. **ערבות צד ג' בסך ₪ 30,000 תחתם ע"י אמו של המבקש גב' צילה עמר** ערבות אשר תעמוד להבטחת קיום תנאי מעצר הבית, והתנאים המגבילים, כולל היתר היציאה לעבודה בשעות ובמקום המפורט לעיל, וזאת כתנאי מוקדם לשחרורו לחלופת מעצר.

6. השחרור ממעצר ומפיקוח באזוק האלקטרוני, לחלופת המעצר במעצר הבית כאמור, ואף ההיתר ליציאה לעבודה, יכנסו לתוקפן רק לאחר הפקדת הפיקדון במזומן והחתימה על הערבויות כמפורט בסעיפים 3, 4 ו-5 להלן.

7. **המבקש מוזהר כי כל הפרה של התנאים המגבילים שנקבעו בחלופת המעצר או של ההיתר ליציאתו לעבודה, עלולה להביא לביטול חלופת המעצר, למעצרו, ולהפעלת הערבויות.**

8. למען הסר ספק, יובהר כי בהתאם להחלטה הקודמת, המבקש פסול מנהיגה בכל כלי רכב וזאת עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב כחוק.

מזכירות תעביר העתק ההחלטה לידי הממונה על איזוק אלקטרוני בשב"ס.

ניתנה היום, ט' בחשוון תשע"ו, 22 באוקטובר 2015, במעמד ב"כ הצדדים.

חתימה